

Kapitola 2

Pivní revolta "Chceme pít pivo,tak nech si svůj srp a kladivo"

(z pivního muzikálu "U zběsilé pípy")

To ráno 5.3.1980 jsem se probudil,jako obvykle,ve svém pokoji a vše náhle bylo jiné.Fyzicky ani fatálně se v mém okolí nic nezměnilo.Stále jsem musel docházet do školy,kde mi hrozila brzká maturita,soudruh Gustav Husák nadále vládl československému lidu a ani venku nedošlo přes noc k žádným politickým ani klimatickým extrémům.Přesto mne jen letmý pohled do kalendáře opětovně ujistil,že se Něco stalo.Toho dne jsem totiž dosáhl magického věku 18 let!

Zatímco trestní odpovědnosti a branné povinnosti,stejně jako pochybného volebního práva bych se s radostí zřekl,hlavní výhodou plnoletosti v československém státě bylo,že jsem od onoho památného dne mohl legálně konzumovat alkohol v jakémkoliv skupenství a množství.Rozměrný,mnohastránkový bolševický občanský průkaz,u něhož za minulého režimu neohrožení disidenti natrhovali čtrnáctou či patnáctou stránku - podle toho,který sjezd Komunistické Strany Československa byl tenkrát aktuální a který ., v mém případě,do té doby nečinně odpočíval na dně zásuvky,se od pátého března 1980 stal mou silnou zbraní ve výčpech a univerzálním klíčem k pivním radovánkám.Díky Němu jsem se již nemusel před pípou nervózně svíjet a čekat,že robustní číšník nebo vyžilá a špatně vyspaná servírka vyřkne svůj nemilosrdný ortel :”Občanský Průkaz!”a odřízne mi tak přístupovou cestu k lákavému kryglu.Vyzbrojen vínově červenou legitimní brožurkou jsem někdy sám,často však v doprovodu svých zkušenějších kolegů,začal zvolna pronikat do alchymisticky vytríbené pivní vědy.

Počátkem 80.let nebyl v Ostravě výběr piv nikterak valný,takže jsem zpočátku hasil svou reálnou či artificální žízeň ostravskou dvanáctkou,která však tenkrát měla nepříjemně nasládlou chuť a v některých šantánech svým "ocasem" připomínala tekutinu z čerstvě vyždímané hadry na nádobí.O několik tříd chutnější byl pohanský bůh Radegast,v dobách komunistické centralizace a renesance propinačního práva však značně úzkoprofilový.Plzeňský Prazdroj podávaný v některých dražších restauracích rozhodně nesplňoval mé,ikdyž tenkrát ještě značně nevyzrálé představy o kvalitním moku,tak jsem třeba občas zabloudil do vyhlášené a zároveň vykřičené pivnice Zlatovar na stejnojmenný ležák,ačkoliv jsem se v interiéru lokálu otevřeného každý den již v šest ráno a silně připomínajícím kulturní místnost nápravného zařízení ve Valdicích,cítil jako nahý ve chmelnici.Ze všech stran jsem tenkrát vstřebával tématické informace a postupně jsem si uvědomoval,že počet pivovarských provozoven v mé vlasti s přehledem převyšuje cifru let uplynulých od Velké Říjnové Socialistické Revoluce,takže bylo stále co poznávat a degustovat. Otec mi ze svých četných služebních cest občas přivezl láhev Staropramenu,Vyškova či Benešova a já před tím,než jsem z kónické euroláhve odlepil etiketu pro svou sbírku,jsem se pokochal jejím lahodným obsahem a zjištěné kvality jsem vstřípil do své vznikající chuťové paměti.Na tehdejších rodinných dovolených jsem poznal trutnovského Krakonoše (v onom pivovaru byl kdysi zaměstnán i náš současný prezident Václav Havel) Skaláka z Malého Rohozce,dokonce jsem přišel do blízkého styku s pivem našich někdejších federálních přátel.Dychtivě jsem naslouchal hospodským přednáškám svých šťastnějších vrstevníků,kteří na povinných chmelových brigádách prolévali hrtany mýtickým žateckým Lučanem,nebo přišli na chuť výrobkům z Loun či Krušovic. Pivo se stalo neoddelitelnou součástí mého mládeneckého života,sedativem,afrodisiakem i hlavní výplní nástavbového studia.

Když jsem začal hrát veřejně (vlastně mnohdy i tajně) Big-Beat v romské skupině Kráter,všechny zkoušky končily v pivnici V Zátíší či Na Kopečku,při mých pozdějších působeních v lokálních rockových souborech vždy stál při produkci blízko mých dřevěných východoněmeckých varhan značky Matador lahváč nebo plastický pohárek s desítkou,případně dvanáctkou,ze kterého

jsem během svého hardrockového šílení signifikantně a s gustem mi vlastním, hojně upíjel Na slavných koncertech v hlučínském regionu, který se díky své bývalé příslušnosti k Německu lidově nazýval "Prajska", teklo pivo hutným vodopádem přímo do dychtivých hrdel šilících rockových fanoušků. Na občerstvení – zpravidla kelímkové pivo a opékané makrely – stály před stánky často dlouhé neorganizované fronty a největším zločinem na těchto akcích bylo, když někdo někomu, třeba i neúmyslně, pivo rozlil. Takřka vždy se poté strhla nelítostná rvačka, kterou musela nejednou pacifikovat přivolaná hlídka Veřejné Bezpečnosti a nejvíce poškozeným subjektem býval v takovýchto případech samotný účinkující soubor, neboť on nesl plnou zodpovědnost za chování svých posluchačů, které vyprovokoval k explozi násilí svou pesimistickou prozápadně laděnou hudbou a nihilisticko – destruktivními texty. Příslušné orgány pak takovýmto nešťastným rockerům neodvolatelně zakázaly kulturní činnost, takže ti pak takto vzniklý volný čas trávili v pivnicích, kde při iniciativním lámání krků a proplachování ledvin svorně, bez ohledu na své vzdělání a hudební přesvědčení, nadávali na všechny levičáky počínaje anglickými utopisty.

Jednou dokonce uvědomělí pořadatelé jisté vesnické taneční zábavy udali vystupující kapelu, která měla v repertoáru britskou píseň Sweetheart (miláček), že zneužívají historických hraničních sporů Hlučínska a podněcují veřejnost revanšistickou písní "Sieg Heil!" k fašistickému odboji. Do případu se pohotově vložila Státní Bezpečnost, která preventivně předběžně zadržela dva protagonisty inkriminovaného songu a akutně hrozila situace, že budou veselí pivaři nuceni na pár let vyměnit konzumaci svého oblíbeného nápoje za srkání vězeňského "magoráku". Hustý pivní déšť dopadal na území autonomní sovětské gubernie a v jeho zpěněných kalužích jsem se brodil já na své cestě k Poznání. Rád jsem jezdil do Prahy. Každá, dlouho předem plánovaná cesta do hlavního města bývala pro mne vždy velkým několikadenním svátkem. Zatímco v rodné Ostravě jsem se pivem napájel víceméně ze zvyku a abych zachovával jakési společenské dekorum příslušící mému stavu, v Praze byly tyto úkony skutečným požitekem. Již po několika plodných výletech jsem si vytvořil tzv. "Staroměstský Trojúhelník", který se, již podle svého názvu, skládal ze tří známých pražských pohostinství. Svou exkurzi jsem zpravidla začínal v populární pivnici U Medvídků půllitrem budějovického Budvaru, pak jsem pokračoval v cestě na historické Betlémské náměstí, kde jsem vychutnával vynikající Velkopopovickou dvanáctku. Třetím úhlem zákeřného hospodského trojúhelníku byla slavná pražská pivnice U Zlatého tygra, oblíbený to azyl geniálního českého spisovatele Bohumila Hrabala. Před tímto podnikem se však již dlouho před otevřením tvořily početné fronty žíznivců a místní štamgasti měli rezervovány stoly, takže jsem byl občas nucen změnit směr pohybu vně mého geometrického útvaru a zavítal k Pinkasům. O pár let později jsem objevil na Malé Straně krásnou hospůdku U Kocoura a od té doby až do zhruba poloviny devadesátých let, jsem nikdy neopoměl navštívit v Praze lokál, kde se čepovala nejlepší plzeň na světě. Zatímco v Ostravě a v podstatě na celé Moravě podávali pivo teplé, bez nezbytného "řízu" a s jarovou, často nažloutlou pěnou, zlatavý mok nabízený v hlavním městě československé federace lahodil všem smyslům včetně toho šestého. Teplota stoprocentně předpisová, ničím nezkráslá chuť jakékoliv pivní značky, říz vyvolávající pověstný "křen v krku". Nejkrásnější byla ovšem pivní pěna. U Kocoura jsem se vždy posadil blízko pípy a sledoval výčepní koncerty Mistra hostinského. Naprostá koordinace pohybů a láska k tradičnímu řemeslu vytvořily hustou sněhobílou pěnu, která by na své hladině bez problému udržela tehdejší masivní pětikorunovou minci a která chutnala jako pikantně nahořklá plnotučná smetana. Důlek s esteticky perfektní bublinkou uprostřed dělal toto umělecké dílo ještě lákavějším. Po každém napití hladinka zanechávala na vnitřních stěnách sklenice nádherné nadýchané kroužky, kterým Angličané nápaditě říkají "bruselské krajky". Dokonce ani mezi jednotlivými krajkami se netvořily náhodné patvary zbylé pěny, nýbrž obrazce jakoby namalované nenapodobitelným přírodním výtvarníkem -mrázem. Nakonec se pokleslá pěna na pivní hladině roztrhala na úžasné, ostře krojené "arktické ostrůvky", které vypadaly jako divoká polární krajina mezi Grónskem a New Foundlandem sledovaná z kabiny tryskového letadla. Dlužno říci, že pěnu této kvality uměli tenkrát vytvořit mnozí pražští výčepníci a to i na prosté komerční desítce.

Z Malé Strany jsem se příležitostně přesunul na Žižkov, který byl v osmdesátých letech dalším pivním rájem. Hospodám tam tenkrát suverénně vládl rohatý bohatýr Velkopopovický Kozel a to jak v desetistupňové, tak i ve dvanáctistupňové verzi. Ačkoliv jsem nikdy nenahlížel do statistik na toto téma, vím skoro jistě, že v této pražské čtvrti byla v oné době nejhustší koncentrace kvalitních nálevů 4. cenové skupiny v celé Evropě.

V mé zamilované restauraci Sport stávala desítka korun sedmdesát a za dvě koruny třicet bylo možno aktivní konzumaci proložit tmavou jedenáctkou z Holešovic, která se tenkrát jmenovala Kardinál.

Ikdyž to v kontextu zní rouhavě – nejen pivem živ je člověk. Proto také zaměstnanci výše zmíněného pohostinského zařízení připravili svým klientům široké spektrum pivních lahůdek. Ke druhému půllitru jsem zakousl deset deka opečené sekané s čerstvým křenem, po dalších dvou dávkách Kozla jsem dostal chuť na decentně zrající dezertní sýr s hořčicí a cibulí. Mlsná mne definitivně dostihla ke konci pivního večera, kdy jsem si na závěr nechal přinést portugalská sardelová očka v konzervě za 17.50.

Vzpomínám také na útulnou hospůdku U Bakaláře, kde čepovali stejnojmenný chutný rakovnický ležák a zejména na jistou pivnici na Vinohradech, kde jsem asi patnáct vteřin v rozpacích postával u vchodu, než mi pohotový vrchní položil na nejbližší stůl krygl Gambrinusu a účtenku s již předepsanou čárkou, čímž asertivně rozhodl o mém programu na pár příštích chvil. Číšníci totiž tenkrát hosty vůbec neobtěžovali zbytečnými otázkami typu: "Dáte si ještě jedno?", nýbrž automaticky pokládali plné žejdlíky před své pijící zákazníky ještě než stačili vyprázdnit ty předchozí. Odmítnutí takto promptně dodaného piva bylo pro pivaře vždy velkou potupou, často však nebylo číšníkem vůbec respektováno a nezdárný host byl čerstvým půllitrem obdařen i přes svou negativní vůli. Jediným tehdejším řešením, kterak bezkonfliktně opustit lokál (neboť v okolí se zpravidla nalézalo ještě velké množství jiných kvalitních hospod), bylo při plném půllitru zaplatit útratu a pak jen bedlivě sledovat trasu vrchního ponechávaje si přitom ve sklenici minimálně poloviční pivní rezervu. Jakmile číšník zmizel v areálu výčepu nebo v kuchyni, bylo nutno sklenici bleskově vyprázdnit (každý nedopitý zbytek by po mnoho nocí ještě krutě hryzal svědomí) a kvapně utéci. Někdy se však takto prchající host stal obětí jiného číšníka, který sice pracoval v sousedním sektoru, ale díky svým profesionálním znalostem psychologie hbitě odhalil úmysly dezertujícího pivaře a pohotově mu zatarasil únikovou cestu dalším pivním škopkem.

Pivní mikrosvět však zdaleka nekončil u hradeb hlavního města. Na jihu Čech tekl voňavoučký Platan z Protivína a hlavně lahodný mandlový Regent vyrobený z rybníčných vod Třeboňska. Šumavský ležák z Českého Krumlova zpočátku sice trochu připomínal špatně ošetřený Prazdroj z moravského šenku, po třetím kusu však v plné síle přesvědčil degustátora o svých kvalitách.

Po malé zajižďce ze železniční trati Bohumín – Česká Třebová bylo možno zakoupit chutný Lanškrounský ležák, blízko Českomoravské Vrchoviny v Hlinsku v Čechách se zase pokochat nádherně hořkým Rychtářem.

V létě roku 1982 jsem podnikl svou prvou cestu do české chmelařské a pivní Mekky – severočeského Žatce, kde jsem se beznadějně zamiloval do Lučana 11° i do jeho blízkých sousedů – Litoměřického Kalicha a Velkobřezenského ležáku. Ve stejném roce jsem propadl bezmeznému nadšení, když jsem v bufetu šilheřovického zámku o přestávce jednoho z koncertů hudebního festivalu Janáčkův Máj spatřil láhve s pivem Chodovar 12°. Utratil jsem tenkrát asi za šest těchto piv všechny peníze, co jsem měl u sebe a pak jsem s tímto břemenem musel pěšky ujít asi 5 km na nejbližší stanici městské dopravy, odkud mi platila časová jízdenka. Tento zážitek mne rovněž inspiroval k mé cestě do Západních Čech, kde jsem, kromě pro mne tenkrát neznámého Čerchova 11, objevil v jednom z nejzápadnějších cípu naší socialistické vlasti, blízko elektřinou nabitých drátů proti imperialistickým narušitelům, pivo svých mladistvých pivních snů – lahodné

chlebovitý chebský Hradní ležák 11°.

A protože pivo není jen o chuti, stupňovitosti a procentech alkoholu, ale také o atmosféře, komunikaci a filosofii, i ve své rodné Ostravě jsem si, i navzdory snížené jakosti čepovaných piv, našel svou pivní základnu. Zpočátku to byla pivnice Na Společenstvu, kde se čepovala nošovická dvanáctka (Radegast), která tenkrát v této lokalitě nebyla běžně k dostání. Prostředí tam však bylo pro mne velmi neútné a navíc mne brzy začala poněkud iritovat tmnější štamgastská základna. Tvořili ji z osmdesáti procent zarostlí a pilně popíjející nepřátelé komunistického režimu, kteří se vedle alkoholu též velice zajímali o alternativní a undergroundovou kulturu všech směrů a mezi vydatnými loky Radegastu si předčítali z knížek Ginsberga a Cohena nebo si přehrávali z magnetofonových kazet písně tenkrát zakázaných, nebo přinejmenším nedoporučovaných (občas dokonce z politických důvodů uvězněných), interpretů. Bolševická deprimující mašinérie je okradla o možnosti vlastní svobodné umělecké realizace, takže se tito zneuznaní opoziční spasitelé Umění uchýlili do loajálních výčepů, kde však paradoxně zůstali až do současnosti, když po své úspěšné revoluci, která svrhla nenáviděného rudokožce, usoudili, že každé státní zřízení potřebuje své kritiky a rebely, což je činnost v relativně svobodném státě poměrně bezpečná a vděčná a na rozdíl od tvůrčí práce nevyžaduje zdaleka tolik vynaložené energie a nucené odtrhování pivních džbánů od věčně vyschlých a trucujících rtů.

Z budovy staré Konzervatoře bylo nejbližší do denního baru Alík (dnes vietnamské bistro), kde však pivo přestali podávat už v roce 1981 a pak do restaurace ostravské Nové Radnice. Tento neútný podnik měl však do poctivé pivnice astrálně daleko, takže má volba padla na tradiční nálevnu U Rady (kdysi U Pošty), kde v historii konzumovali pivo slavné osobnosti jako například Paul Hindemith či Igor Stravinskij.

Nutno říci, že ani ona knajpa nesplňovala objektivní předpoklady pro zařazení mezi hospůdky snů. Interiér byl značně zchátralý, nabízená jídla plavala v nažloutlém, několikrát přepáleném tuku a točená Plzeň byla chuti značně nevalné, což jen potvrzovalo dobové fámy, že se tato značka pro moravské spotřebitele vaří ve slovenských Topolčanech. Při konzumaci bylo pochopitelně nutné dříve či později využít místního sociálního zařízení, což byl nesporný estetický zážitek a hygienikova noční můra. Personál byl zatrpklý a neochotný, přesto jsem však v oněch prostorách na několik let zdomácněl. Poslední dva roky mého nástavbového studia jsem se zde skrýval před profesory, jejichž předměty jsem svou fyzickou neúčastí bojkotoval, což nebyl samozřejmě nejbystřejší nápad, neboť někteří vyučující měli svá štamgastská místa ve stejném lokále, takže čas od času jsem byl odchyten a někdy dokonce proběhla dotyčná hodina přímo na místě u půllitru zvětralého Prazdroje.

Starý výčepní Sedlák, vrchní Golombek, připomínající v obličejí populárního saxofonistu Felixe Slováčka, Tlustá Berta i drobný číšník Míša, který vypadal jako neduživá figurka od Člověče nezlob se, stali nezapomenutelnými průvodci mým idylickým studentským životem. Stejně jako věčně podnapilý červenolící Ruda, který každou neuváženou objednávku limonády negoval nekompromisní replikou: "Běž si do cukrárny!"

U Rady jsem v kterékoliv denní i noční době našel zpřízněnou duši, se kterou jsme mohli u chmelového moku nevázaně rozebírat tehdejší složitou politickou situaci, případně osobní problémy, kterých zpravidla bývá ve věku okolo dvaceti let požehnaně. Velké oblíbené se těšily rovněž politické anekdoty, avšak zde bylo radno dbát zvýšené opatrnosti, neboť tehdejší generální tajemník KSČ vášnivě sbíral vtipy o sobě i s autory. Rada byla v té době jedním z mála ostravských podniků, kde bylo možno oficiálně pivařit až do 23.30. Po této policejní hodině nešťastný jedinec, který se zapomněl předzásobit náhradními lahváči, byl nucen o suchu vyčkat až do vzdálené páté hodiny ranní, kdy se otvíraly pro dělníky z noční směny některé pověstné bufety. U Rady proběhlo i pár uměleckých mítingů amatérského divadelního souboru Depeše, zejména poté, co jejím členům byla zakázána další kulturní činnost. V udavačském dopise

adresovaném na Městské Kulturní Středisko se mimo jiné vyskytovaly postřehy “rozhořčeného občana”, že klavírista souboru (já) si v pivu rozpustil prášky (asi čtyři) a pak s výkřiky dělal mrtvého. Po létech marně uvažuji, která část našeho nevinného pásma veršů a písni motivovala neznámého dobrodince k takovému slohovému klenotu.

Jak už bývalo v dobách ponurých socialistických dnešků, ale o to jasnějších zítřků zvykem, každou chvíli něco chybělo na pětiletém plánu kontrolovaném trhu. Tak i U Rady občas, zejména v horkých letních měsících narazili namísto nedostatkového Prazdroje Gambinus – k naší velké radosti, neboť v oněch časech to bylo velice dobré pivo, jindy jsme se museli spokojit s Ostravarem, párkrát bohužel i s jeho řidkou desítkou. Tou jsme také zaháněli věčnou žízeň 10.11.1982, kdy jsme oslavovali smrt tyрана Brežněva. Údajně byl mrtvý už týden před tím, ale báli se mu to říci.

Ve své hospodě jsem strávil i památný říjnový večer roku 1984 kdy všehoschopný bolševik svým výnosem plošně zdražil všechna česká i slovenská piva průměrně o 70%. Díky tomu se cena Plzně U Rady čile vyškrobala ze zažitých 3.90 na 6.30. Jindy živý lokál tohoto dne úplně osiřel. Spotřebitelská stávka však bohužel netrvala dlouho a už o dva dny později se i poslední uražení zatvrzelci vrátili na svá vysezená místa, kde se nanovo nechali deptat a okrádat drzým personálem, tentokrát však už za vyšší ceny.

Od neděle do pátku (sobota byla zavírací den) se u Rady řešily problémy všeho druhu, vznikala pozoruhodná literární i hudební díla, formovaly se big beatové a jazzové soubory a rozpadala se manželství. Ačkoliv byl přísnou vyhláškou výslovně zakázán zpěv a hulákání, hospoda často zvučela heterofonní a aleatorickou písni. Nejvíce diskusí pravověrných pivařů se však pochopitelně točilo kolem jejich oblíbeného nápoje.

Čas od času však bylo třeba otestovat i jiné hospody v blízkém i vzdálenějším okolí. Někdy se zašlo do pivnice U Křížana (spisovně “Družba”), kde byl podáván Ostravar tradičně cítit po PVC, oblíbené byly zájezdy do petřkovické čtyřky U Blechy (U Kina – dnes U Ohřálů) i do sousedního hostince U Zigiho, kde pivo čepoval osobně německý válečný hrdina z bitvy o Stalingrad. Pivnice byla ideálním místem pro kolektivní výměnu aktuálních informací. Občas se nějaký šťastlivec (vlastně spíše blbec) vrátil ze západního zahraničí a nadšeně popisoval chuť německého Beck’s, rakouského Gold Fassla či dokonce španělského ležáku San Miguel. Jak jsme jim všichni záviděli!

Jednoho dne se dostal do diskuse i nepotvrzený fakt, že ČSSR bylo v roce 1981 ve spotřebě piva na osobu až čtvrté na světě. Tato pobuřující zpráva samozřejmě nemohla zůstat bez reakce. Proto koncem května 1982 vznikla v ostravských Komenského sadech při popíjení teplé lahvové nošovické desítky legendární organizace pivařů – Bratrstvo Chmelové Šišky (B.CH.Š.). Zpočátku jsme se patriotsky zavázali pro vylepšení nelichotivé bilance vypít každý alespoň dvě piva denně. Později byla laťka zvýšena na pět kusů, s postupem času, zejména po dosažení vytyčeného cíle, kdy naše vlast skutečně počala v dotyčné statistice bezkonkurenčně vítězit, jsme se spíše zaměřili na kvalitu a další pivní sebevzdělávání.

Já – který stál u zrodu této iniciativy, jsem se stal samozvaným výkonným a doživotním předsedou. Po letech bilance mohu bez obav prohlásit, že kdyby byl můj dosavadní život jeden velký vleklý nezdar, vytvoření tohoto flexibilního spolku bylo mým nejgeniálnějším počinem a naplněným smyslem mé pomíjivé pozemské existence. Prosté logo našeho Bratrstva se mi objevovalo před zamlženými očima, když jsem v rámci pivní mise s několika kumpány degustoval pivo po celé domovině a i když jsme po dvoudenním sportovním výkonu třiceti osmi vypitých půllitrů s kolegou klopýtali u výčepu v Pardubicích a neartikulovaně marně škemrali o další dávku. Chmelová Šiška byla blízko, když jsem objímal CK tank v protivínském pivovaru i když jsem si vyměňoval informace s anglickými opilci v southamptonské pivnici Waterloo. Svou členskou legitimaci jsem měl vždy hrdě při sobě když jsem zpovídal havajské či aljašské

sládky,když jsem na pokraji úpalu půl dne hledal v Jižní Africe minipivovar Heldebrau nebo když mi čistokrevná Čiňanka čepovala v Honk-Kongu Budvar za čtyři dolary padesát.Ideály Bratrstva byly vždy prioritou i při náboru nových členek,kdy několikadenní přijímací pohovory probíhaly střídavě ve výčepech a posteli výkonného předsedy.Se svými soukmenovci jsme se vždy těšili z každé nově objevené značky a truchlili nad uzavřenými pivovary.

Protože my všichni – milovníci nejštědrějšího daru Přírody jsme Bratři v Pivu a budeme jej svorně vychutnávat do posledního hltu a bránit proti všem nepřátelům.

K tomu nám dopomáhej Svatý Václav!.

(během kapitoly 6 etiket)

Tabulka změn maloobchodní ceny piva po plošném zdražení ze dne 15.10.1984:

Druh	Do podzimu 1984	Od podzimu 1984
Pivo 10	1.70 Kč	2.50 Kč
Pivo 12 obyčejné	2.80kčs	4.00 Kč
Pivo 11	2.30 Kč	3.00 Kč
Pivo 12 značkové	2.80Kč	4.70 Kč
Budvar,Zl.Bažant	2.80 Kč	5.20 Kč
Plzeňský Prazdroj	3.60 Kč	6.00 Kč

Ukázka kolektivní hospodské tvorby tzv.veršovaných automatických textů,kdy nejlépe tříčlenná skupina mírně podnapilých literátů se dělí o jednotlivé verše a nikdy nerýmuje sebe sama:

U Sení se bistro kření
U Sení se zajká
Neznám v housle suché tření
Znám jen svého koníka

U Sení se děti předou
U Sení se nepřede
Sráží se tam Jozka s Edou
Eda Jozku nevede

Není Sení jako Sení
Není Sení bez Sení
U Sení se někdy sení
Někdy taky nesení